

ΤΑ ΦΙΛΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΠΡΟΒΑΗΘΟΥΝ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

(ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ : Σιμόν Σιμόν, Χάρρυ Μπώρ, Ζάν Πιέρ-Ωμόν, Ζάν Μάξ)

Ο πιο φημισμένο αριστοκρατικό καμπαρέ της Μόσχας, στα 1913, ήταν το «Ερμιτάς». Έκει μαζευόταν όλη η αφοροκρεμα των γλεντζέδων κι' όλοι όσοι αγαπούσαν την Τσιγγάνικη μουσική.

Έκείνο το βράδυ, μέσα στη μεγάλη αίθουσα του καμπαρέ, όλοι οι τακτικοί πελάτες ζητούσαν νευριασμένοι τον μάιτρο ντ' Οτέλ 'Ιβάν 'Ιβάνοβιτς, ο οποίος ως τόσο δεν φαινόταν πουθενά.

— Πού είναι ο 'Ιβάν 'Ιβάνοβιτς; Έλεγε άνυπόμονα ο ένας.

— Ναρθή ο 'Ιβάν 'Ιβάνοβιτς! φώναζε ο άλλος.

— Μονάχα ο 'Ιβάν 'Ιβάνοβιτς ξέρει τι παίρνουν! γκρίνιαζε ο τρίτος. Γιατί δεν είναι εδώ;

— Μην άνυπομονείτε! Εσπευδε να τους καθισούσασθε ο διευθυντής του καμπαρέ. Πάω να σας τον φέρω.

Γιά να δούμε πού ήταν ο 'Ιβάν 'Ιβάνοβιτς εκείνο το βράδυ, πρέπει να μπούμε σε μια πολυτελή κρεβατοκάμαρα ενός ώραιου μεγάρου. Μια κοπέλλα, μια παιδούλα σχεδόν, εινε πλαγιασμένη στο κρεβάτι και πλάι της άρπυγνίδει μια γοργά κουβερνάντα. Η πόρτα άνοιγει ξεαφαι και μπαίνει μέσα ένας άντρας στο πρόσωπο του οποίου ζωγραφίζεται η άγνοια. Άμέσως ή μικρούλα άφροστη άνοιγει τα μάτια της, άνατηθάει στο κρεβάτι της και φωνάζει χαρούμενη:

— Έσθ είσαι, μπαμπά; Έλα γρήγορα! Σέρεις, έγινα καλά κι' ετι μπορώ να σηκωθώ!...

— Σιγά-σιγά, μικρούλα μου!... Ο γιατρός δεν έδωσε ακόμα την άδειά...'

Κ' ενώ ο κ. Πέτροφ—έτσι λέγεται ο πατέρας—πλησιάζει στο κρεβάτι, μια έκφραση τρυφερής λαιρας ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του. Μα πριν προφτάσει να φιλήση την κόρη του, μια καμαριέρα μπαίνει μέσα και του λέει:

— Κύριε, σας ζητούν στο τηλέφωνο.

— Ω! μπαμπά, λέει παραονιαρικά ή μικρούλα, ακόμα δεν ήρθες και πάλι θά φύγης.

— Μην είσαι άπαιτητική, μικρούλα μου Τάνια... Σέρεις ετι θά πάω στη λέσχη...

Ο κ. Πέτροφ πηγαίνει στο τηλέφωνο, αλλάζει μερικες σύντομες φράσεις, ξαναγυρίζει κοντά στην κόρη του, τη φιλάει τρυφερά κ' έπειτα άνεβαίνει στο έλκυστρο που τον περιμένει μπροστά στην πόρτα του, για να τον πάη στο καμπαρέ «Ερμιτάς».

Έκει δίωος γίνεται μια περίεργη μεταμόρφωσις: ο κ. Πέτροφ αλλάζει προσωπικότητα γιατί ο τρυφερός πατέρας της Τονιάς δεν εν' άλλος άπό τον 'Ιβάν 'Ιβάνοβιτς, τον μάιτρο ντ' Οτέλ του καμπαρέ, τον άνθρωπο που κάνει, για να κερδίσει άφθονα χρήματα, τις πιο πρόστυχες δουλειές που διευκολύνει τα ραντεβού των καλεστών και που κατασκοπεύει τις ώραιες γυναίκες για να τις ρίξει κατόπι στην άγκαλιά αυτών που τον καλοπληρώνουν.

Ναι, ή λέσχη όπου ισχυριζόταν πως περνάει τα βράδια του ο Πέτροφ δεν ήταν άλλη άπ' αυτό το νυχτερινό καμπαρέ, του οποίου εινε ή ψυχή, και στο ό-

ποιο πηγαίνει κάθε νύχτα εν άγνοια της κόρης του. Κερδίζει έτσι χρήματα, πολλά χρήματα, για να μπορη να ζή το άγατημένο του παιδί μέσ' στην πολυτέλεια και την ευτυχία.

Η Τάνια έχει μεγαλώσει μέσα στον πλοΐτο, του οποίου άγνοια την προσέλευσι, χωρίς να υποψιάζεται καν τις ταπεινώσεις που έβρισκεται προς χάριν της ο πατέρας της. Γι' αυτήν, ο λατρευτός της πατέρας εινε ένας σοβαρός κύριος, γεμάτος έπιείκεια για τα κατήκτα της.

Η Τάνια εινε μόλις δεκαοχτώ χρονών... Εινε γοητευτική και κάτα παραπάνω άπό ώρατα. Ψυχή ρομαντική, όνειρεται το βασίλειό των παραμυθιών που θαρθή να την πάρη και να την παντρευτή.

Ένωμεταξύ, έχει ξετρολλάνει άπό ώρατα το νεαρό καθηγητή του του πιάνου Καρλώφ, ένα φοιτητή που παραδίδει μαθήματα για να τελειώση τις σπουδές του. Μα ένα βράδυ που ή Τάνια έχει πάει στην Όπερα με την γκουβερνάντα της, για να διη κάποιο περίφημο μπαλέτο, ή τόχη τή φέρνει έτσι ώστε να καθήση δίπλα της ο πλούσιος τραπεζιτη Ρουντίν, έναν άσυνείδητο σαρανάτη γλεντζέ, ο οποίος γοητεύεται μένος άπό την όμορφιά και τη δροσιά της νέας, κατορθώνει να έπιτύχη μια δεύτερη συνάντησι μαζί της στην Όπερα.

Η Τάνια, βλέποντας το ενδιαφέρον του τραπεζιτι, άναστατώνεται. Το ότι ένας τέτοιος άνθρωπος μπορη να ενδιαφέρεται γι' αυτήν τη γεμίει περηφάνεια και καθώς άνοιχτη τη διαφθορά της ψυχής του νομίζει πως βρήκε πια στο πρόσωπό του το όνειρεμένο βασιλόπουλο.

Ο Ρουντίν, επιτήδειος στον έρωτα για να μην τρομάξη την νέα κοπέλλα, την περιβάλλει μ' ένα προσποιητό σεβασμό κι' έτσι κατορθώνει να κερδίση έμπιστοσύνη της, και να την κάνει να πηγαίνει στα ραντεβού που της δίνει.

Μια μέρα που ο Ρουντίν με την Τάνια ειλαν πάει περίπατο στις όχθες του ποταμού, τους έβιασε δυνατή μόρα κι' ο τραπεζιτης παραούρει την νέα κόρη στο μεγάλο του, ως δτου να περάση ή θάελλα. Έκει της προσφέρει ένα έξαισιο γεύμα, όταν ξεαφρα τον άναγγέλλον πως ο μάιτρο ντ' Οτέλ 'Ιβάν 'Ιβάνοβιτς ήθελε να του μιλήση. Ο φτωχός πατέρας της Τάνιας, που άγνοουσε τις σχέσεις της κόρης του με τον τραπεζιτη, στον οποίο ελχε προσφέρει ύποπτες ύπηρεσίες, ελχε πάει να του ζητήση κάποιο μεγάλο δάνειο.

Δυσραεστημένος που τον άνησυχοΐσαν σε τέτοια στιγμή, ο Ρουντίν χροβει την Τάνια σ' ένα διπλανό δωμάτιο, άποφασισμένος να διώξη μια ώρα άρχιτερα τον άπόστοπο έπισκέπτη του. Μα, καθώς οι δύο άνδρες συνομιλούν, ή Τάνια άναγνωρίζει τη φωνή του πατέρα της.

Περίτρομη, γεμάτη άγνοια, φέγγει τότε κρυφά και ξαναγυρίζει στο σπίτι της. Μα μόλις φτάνει εκεί, την ζητάν στο τηλέφωνο. Εινε ο Ρουντίν, που δυσραεστημένος γιατί ξεέφυγε ή λεία του, τη ρωτάει:

— Γιατί φύγατε;

— Ο πατέρας μου ήταν στο σπίτι σας! του άπαντάει εκείνη. Τι συνέβη;

— Μα όχι, μικρούλα μου... Δεν ήταν ο πατέρας σας. Ήταν κάποιος μάιτρο ντ' Οτέλ, ο 'Ιβάν 'Ιβάνοβιτς...

Αυτό το όνομα τι άγνοουσε έντελώς ή Τάνια και νόμισε πως ελχε γελαστεί. Καθησυχασμένη, δέχτηκε να δώση εν άλλο ραντεβού στον τραπεζιτη... Θά πήγαιναν μαζί να σουπάρουν σε το «Ερμιτάς»! πράγια που έκανε την Τάνια τρελή άπ' τη χαρά της.

Πράγματι το άλλο βράδυ, άμέσως μετά την άναχώρησι του πατέρα της, ή Τάνια φορούσε μια υπέροχη τουαλέτα χορού και γλυστούει κρυφά έξω άπ' το σπίτι της. Ο Ρουντίν με το άμάξιτο

Ο Χάρρυ Μπώρ ('Ιβάν 'Ιβάνοβιτς) και ή Σιμόν Σιμόν (Τάνια) σε μια σκηνή των «Μαύρων Ματιών»

την περιμένη ξω και πηγαίνουν στο "Ερμιτάζ".

"Εκεί, ο Ίβραν Ίβράνοβιτς υποδέχεται τους πελάτες, κι' ανάμεσα σ' αυτούς βλέπει τον Ρουντιν μαζί με μια νέα κόρη, της οποίας δεν διακρίνει καλά το πρόσωπο. Μά ξαφνα ανατηδάει τρομαγμένος... Είχε αναγνωρίσει σ' αυτή την κόρη του, την Τάνια του..."

"Ετομεταξύ ο Ρουντιν παρασέρνει την Τάνια σ' ένα σεσαρέ που το έχει κρατήσει επίτηδες κι' όπου περιμένει μια όμορφη τσιγγάνικη.

"Αναστατωμένος, ξαλλός, ο Ίβραν Ίβράνοβιτς δεν ξέρει τί να κάνει... Η κόρη του, η μικρή του Τάνια μ' αυτό τον άνθρωπο! Πρέπει να του την αποσπάσει όσοδηποτε, μά συγχρόνως δεν θέλει να μάθη εκείνη ποιός πραγματικά είναι.

Καταβιάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες, κατανικά την απόγνωση του και εξακολουθεί να περιποιείται τους πελάτες που άγνοούν το τρομερό δράμα του. Χωρίς να εμφανίζεται καθόλου στο σεσαρέ όπου ο Ρουντιν μεθεί την κόρη του με σαμπάνια και με μουσική, άφρονταει γι' αυτή, φροντίζοντας ούτως ώστε ο τραπεζίτης να μη βιάσκει ούτε στιγμή έντελός μόνος μαζί της.

"Η Τάνια ξη τώρα ένα υπέροχο όνειρο κοντά σ' αυτό τον τρυφερό έρωτευμένο που νομίζει κι' αυτή πως τον αγαπά. Οι τσιγγάνοι τραγουδούν γι' αυτή τις πιο παθητικές ολαβικές μελωδίες:

Μάτια μαύρα! Μάτια φλογισμένα!

Μάτια όμορφα και λαγυμένα!

Στό τέλος κουρασμένη, ζαλισμένη η Τάνια γέρνει σ' ένα ντιβάνι κι' ο ύπνος βαρβαίνει τά βλέφαρά της. Ο Ρουντιν τούς διώχνει όλους τους μουσικούς και τά γκαρσόνια άπ' το σεσαρέ. Θέλει να έπωφελήσει της εικαρίας.

Μά ξαφνα η πόρτα άνοίγει κι' ο Ίβραν Ίβράνοβιτς που ξέρει ότι το παιδί του κινδυνεύει, παρουσιάζεται. Με μάτια που πετούν φλόγες άπ' την όργη προσάξει την Τάνια που την αναστατώνει η ξαφνική εμφάνιση του πατέρα της με στολή μαύρη ν' δειλ να ξαναγυρίσει στο σπίτι. Κ' εκείνη φέρει περίτρηξη, άφροντας τούς δυο άντρες αντίμετώπους.

— Είσαι τρελλός! ούρλιάζει έξαλλος; ο τραπεζίτης. Τι σημαίνει αυτό;

— Είνε η κόρη μου! του άπαντάει ο Ίβραν κυττάζοντάς τον περιφρονητικά.

"Ο τραπεζίτης, νομίζοντας ότι πρόκειται περί συμπαιγνίας του πατέρα και της κόρης γιά να τον εκβιάσουν, φέρνει το χέρι του στο πορτοφόλι του και λέει:

— Νά, πάρε πνήνα χιλιάδες ρούβλια και σόπα!...

Μά ο Ίβραν προχωρεί άπειληγώς προς αδόν και του φωνάζει:

— Υπάρχουν πράγματα που δεν αλφρώνονται.

"Οι μήπως θέλεις να παντρευτώ την κόρη σου, την κόρη του Ίβράνοβιτς! του λέει ειρωνικά ο τραπεζίτης.

Με τά μάτια πλημμυρισμένα από άσμα, ο μαίτρο ν' δειλ τον πλησιάζει περισσότερο και του φωνάζει άγρια:

— "Όχι, κύριε Ρουντιν, η κόρη μου δεν είναι γιά σάς.

Και χωρίς να προσέξη την κατάπληξη του τραπεζίτου, φεύγει σάν τρελλός γιά να πάη να βρη το παιδί του.

Γυρίζει στο σπίτι του και βλέπει την Τάνια έξαλλη. Η ξαφνική άποκάλυψη του επαγγέλματος του πατέρα της την έχει αναστατώσει τόσο, ώστε να θέλη να φύγη, να μη τον δη πειά. Μαζεύει κιόλας τά πράγματα της σέ μια βαλίτσα.

— Που πάς; τη ρωτάει εκείνος κατάπληκτος.

— Πάω να βρω εκείνον που άγαπώ, γιατί αυτός τουλάχιστον δεν μ' άπάτησε όπως εσύ.

— Άκουσε, κόρη μου, της λέει με συγκίνηση ο πατέρας της, σου είπα ψέμματα, είν' αλήθεια, μά το έκανα αυτό γιά να σου εξασφαλίσω μια εύτυχισμένη ζωή. Δεν θέλησα να μάθης το επαγγέμα μου... Σκεφτόμουν να το έγκαταλείψω σέ λίγο, γιατί κέρδινα άρκετά χρήματα γιά να ζήσης στο μέλλον εύτυχισμένη. Μά αυτός ο άνθρωπος είν' ένας άθλιος!...

Και τραβώντας το παιδί του στή γόνάτα του, άρχισε να του μιλάει γλυκά. Με χίλιες προφυλάξεις γιά να μην συντρίψη ατέη τη ψυχή, φανέρωσε στην Τάνια ποιός ήταν πραγματικά ο Ρουντιν και της μίλησε γιά την προσφορά που του

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Πόσες γυναίκες έχετε; ρώτησε τελευταία ένας Γάλλος δημοσιογράφος τον Τοδζκο διπλωμάτη Μουσταφά μπεή. Και εκείνος του άπάντησε χαμογελώντας.

— Μιά μόνο στην Τουρκία. Τό χαρέμι μου είναι... στο Παρίσι!

...Τελεία και παύλα!

Μιά νεαρά γαλλίς ήθοποιός είχε συνδεθή έρωτικά μ' ένα δραματικό συγγραφέα πολύ γνωστό.

Ο δεσμός τους κρατούσε άρκετό καιρό, όταν τελευταία ο συγγραφέας έπαψε να την βλέπει.

Άνυσηχη ή ήθοποιός του έστειλε ένα γράμμα στο όποιο δεν του έγραφε σχεδόν τίποτε: Είχε χαράξει μόνον ένα έρωτηματικό κ' είχε βάλει άπό κάτω την ύπογραφη της.

Η άπάντησης του συγγραφέως έβησσε αθήμερον κι' ήταν έξ ίσου σύντομη. Δεν περιλάμβανε τίποτε άλλο, εκτός άπό μια τελεία και μια παύλα και την ύπογραφη του!

Ο Γκοντράν βρίσκεται μαζί με την φίλη του στην κρεββατοκάμαρή της, όταν ξαφνα φτάνει ο σύζυγος της τελευταίας, τους άντιλαμβάνεται και τούς φωνάζει μανόμενος ξω άπ' την πόρτα:

— Άνοιχτε η σάς σκοτώνω!...

— Έστο! του άπαντά ο Γκοντράν. Μά αν σπάσης την πόρτα, εγώ θά βάλω φωτιά στο σπίτι...

— Ά κανάγια! μουγκρίζει ο σύζυγος. Σίγουρα η γυναίκα μου θά σου ειπε πως δεν τό έχω άσφαλίσει!...

Μιλούσαν μπρός στο διάσημο μουσουργό "Άμπερ γιά την πληξη των γηρατειών.

— Ναι, ειπε κ' εκείνος. Είναι πολύ πληκτικά τά γηρατιά... Μά είναι ούτσος, τό μόνον που έχουμε γιά να ζούμε πολύ.

Είχαν καλέσει κάποτε στα άνάκτορα των Βερσαλλιών τον περίφημο γιαιρό Λεβρέ, γιά να δη τη σύζυγο του διαδόχου που ήταν άρρεστη. Ένας αλλικός λοιπόν του ειπε γιά να τον περσάξη:

— Θά είσθε ευχαριστημένος, δόκτωρ, που σάς κάλεσαν στο παλάτι. Αυτό θά σάς δώση φήμη...

— Άν δεν είχα φήμη, άπάντησε περήφανα ο διάσημος έπιστήμων, δεν θά με καλούσαν ποτέ έδω!

Ο εισαγγελεύς ρωτάει πρό της λαμητρίου τό μελοδάνατο κατάδικο αν έχει να ζητήσει καμιά τελευταία χάρη.

Ο κατάδικος λέει τότε με φωνη βροχη.

— Θέλω άμέσως μετά την εκτέλεση μου να με πάτε στο φρενοκομείο.

— Γιατί; τον ρωτάει ξαφνιασμένος ο εισαγγελεύς.

— Γιατί θά έχω.. χάσει πειά τό μυαλά μου!...

Έκανε γιά να του την πουλήση...

"Επειτα της μιλάει γιά τη βασανισμένη ζωή πουκανε προς χάριν της.

Η Τάνια συγκινείται. Τά μάτια της βουρκώνουν. Άκουμπά τό μάγουλό της στο μάγουλό του και κλαίει, κλαίει σάν μικρό παιδί.

"Έχει καταλάβει πειά την άπέραντη θυσία του πατέρα της κ' η καρδιά της ξεχειλίζει άπο εύγνωμοσύνη. Η άνάμνηση του Ρουντιν έχει σβήσει πειά μέσα της. Συντριμμένη άπο τις συγκινήσεις, νοιώθει τά βλέφαρά της να κλείνουν μαζεύεται πιο κοντά στον πατέρα της και φιλάει τό αγαπημένο της πρόσωπο του. Και καθώς την πέρνει ο ύπνος, η άδιόρθωτη μικρούλα ψιθυρίζει:

— Πές μου καλέ μου μπαμπά... Ο καθηγητής του πιάνου τουλάχιστον μ' αγαπάει αληθινά; Μπορεί να γίνη άντρούλης μου;

— Ναι, αυτός ναι! άπαντά ο Ίβράνοβιτς.

Και μ' ένα φίλη της δίνει συγχρόνως και την ειχή του, μέσ' άπ' την καρδιά του να ζήση εύτυχισμένη.

ΠΟΡΤΑΙΟ
(Του κ. Δομ. Βερδικόστα)